

МИЛДРЕД КЛИНГЕРМЕН ЧЕРНИ, БЕЛИ, ЗЕЛЕНИ...

Превод от руски: Маргарита Стефанова, 1972

chitanka.info

Мисис Крисуел рязко удари спирачката на малкия двуместен автомобил. Чудесна местенце! Само да прекрачи провисналата тел и наблизо няма да има ни една крава! Мисис Крисуел се боеше до смърт от крави и откровено казано, почти толкова се боеше от своята снаха Клара. Клара беше измислила това, свекърва ѝ да броди по ливадите и да гледа птиците. Клара беше просто във възторг от своето хрумване, но ако трябва да се каже истината, на мисис Крисуел ужасно ѝ бяха омръзнали птиците. Само това правят — летят. А че те имат красива и ярка перушина, тя можеше само да предполага. Мисис Крисуел страдаше от много рядък за жени недостатък в зрението — тя изобщо не различаваше цветовете.

Мисис Крисуел тихичко въздъхна, спомняйки си упоритата брадичка на снаха си и прескочи провисналата тел.

Слънцето печеше безмилостно, чантата ѝ тежеше. Мисис Крисуел се мъknеше по ливадата и изведнъж ѝ се стори, че нататък се мярка слънчево отражение във вода. Какво пък, тя ще седне някъде на брега на сянка и ще плете, може би ще снесе огромната като колело сламена шапка, за която Клара беше казала: „Тъкмо такава ви трябва“.

Като стигна до дърветата, мисис Крисуел хвърли шапката без да се грижи къде ще падне. Тя се огледа: къде е водата, която блестеше отдалече? Нямаше и помен от вода. Мисис Крисуел се облегна о ствола на дървото и въздъхна. Отвори своята голяма пренатъпкана чанта и започна да рови из нея: къде ли е незавършената салфетка с куката за плетене и кълбото конци? В ръцете ѝ попаднаха фотографиите на нейните внучки. Снимките бяха цветни. Но уви! Мисис Крисуел ги виждаше само в сиви тонове — малко по-тъмни и малко по-светли.

Полъхна ветрец. Това беше много приятно, но омразното сламено колело се изтърколи по наклона право в близкия къпинов храсталак.

— Тю да се невиди!

Как сега ще се покаже пред очите на Клара без тази шапка! Все още стискайки в ръката си натъпканата чанта, мисис Крисуел стана и се спусна да догони избягалата шапка. Заобиколи храстите и устремно се сблъска с висок млад човек във военна униформа.

— Ах!... Не видяхте ли моята шапка? — попита мисис Крисуел.

Младият човек се усмихна и посочи надолу към подножието на хълма. Там тя видя още трима млади хора в униформа, които смеейки

се си продаваха един на друг нейната шапка. Те стояха до някаква ниска сребриста летателна машина с необичаен вид. Мисис Крисуел начаса я разгледа, но нали всъщност не разбираше от тези машини... Слънчевите лъчи се отразяваха на огледалното повърхност на метала — тях тя беше приела за отражения във водата. Младият човек, стоящ до мисис Крисуел, докосна ръката ѝ. Тя се обърна и видя, че беше надянал на главата си хубава металическа шапчица и поднасяше към нея също такава шапчица. Мисис Крисуел се усмихна и кимна. Младият човек ѝ сложи шапчицата, старателно я натъкми и завъртя на темето някакви бутончета.

— Сега можем да разговаряме — каза той — вие добре ли ме чувате?

— Мило момче — каза мисис Крисуел, — разбира се, че добре ви чувам. Не съм чак толкова стара.

Тя намери гладък камък, седна и се приготви да беседва. Всичко това беше по-приятно от гледането на птиците и дори от плетенето.

Младият човек оживено махна с ръка на своите приятели. Те също надянаха металически шапчици и тичешком се втурнаха нагоре по хълма. Все още смеейки се, те сложиха сламеното колело на коленете на мисис Крисуел. Един от четиримата, на вид най-младият от тях, седна до нея.

— Как се казваш, майко? — попита той.

— Ида Крисуел — отговори тя — А ти?

— Казвам се Йорд — отговори юношата.

Мисис Крисуел го потупа по ръката.

— Какво хубаво, необикновено име!

— Ти приличаш на майката на моята майка — обясни той, — толкова отдавна не съм я виждал!

Останалите се разсмяха, а юношата съвсем се смути. После скришом избърса сълза от бузата си...

Мисис Крисуел му подаде своята носна кърпа, напарфюмирана с лаванда. Йорд я повъртя в ръцете си и внимателно я помириша.

— Нищо, нищо — каза мисис Крисуел, — можеш да я използваш. Аз имам още една.

Но Йорд само дълбоко вдъхна скрития в гънките мирис на лаванда.

— Това е само една много тънка нишка на мелодия — каза той. — Знаеш ли, майко Ида, тя много прилича на една нота от Хълмовете на хармонията у нас.

Той предаде кърпичката на другите. Всички я миришеха и се усмихваха.

Мисис Крисуел се опита да си спомни дали е чела някъде за Хълмовете на хармонията. Впрочем, покойният ѝ съпруг винаги твърдеше, че е ужасно слаба в географията... Но да не отговори нищо би било невежливо. Войната така разпръсква хората по света и тези момчета навярно много тъгуват по дома си и са изморени от това, че тука са чужди на всички и разбира се, много им се иска да поговорят за родните места. Тя беше много горда, че веднага позна — не са тукашни. Но в тях имаше нещо... Трудно беше да се каже какво именно... Те така леко бягаха нагоре по хълма... Може би са родом някъде от планините!

— Разкажете ми за вашите хълмове — помоли мисис Крисуел.

— Почакай, почакай сега ще ти покажа — каза Йорд. И погледна по-възрастния, като че чакаше разрешение.

Младият човек, който ѝ надяна шапчицата на главата, кимна.

Йорд извади от джоба си свитък много тънка материя. Внимателно натисна някаква точка по средата — и изведнъж се разтвори, разгъна се пищен облак от почти безтегловни нишки, вълнист и лек като огромна паяжина. В очите на мисис Крисуел тази исполинска дантела беше бледа като мъгла и почти толкова прозрачна.

— Не се бой — меко каза Йорд и дойде съвсем близо. — Наведи си главата, затвори очи и ще чуеш чудесните Хълмове на хармонията в нашата родина.

Мисис Крисуел срещна ласкавия поглед на Йорд и разбра — нали през целия ѝ живот никой никога не я беше гледал така ласкаво — щом за това моли Йорд, всичко ще бъде хубаво. Затвори очи и я обхвана странно чувство — тялото ѝ стана сякаш без тегло. Като че се спусна вечерният сумрак и обгърна раменете ѝ. Чу се музика. В тъмнината под спуснатите клепачи тя зазвуча величествено и могъщо, пълна с цветове, които мисис Крисуел никога не беше виждала, за които и не подозираше.

Тя седеше и безпомощно мигаше, гледайки обкръжилите я млади хора. Музиката затихна. Йорд вече скриваше тънката паяжина в тайния

джоб и високо се смееше на нейното изумление.

— Ах, Йорд, колко е хубаво!... Разкажи ми...

Но по-възрастният напомняше вече, че времето не чака.

— Извини ме, майко Ида, но трябва да бързаме. Можеш ли да ни отговориш на няколко въпроса? За нас това е много важно.

— Разбира се — каза мисис Крисуел. Тя още не можеше да дойде на себе си. — Стига само да мога... Ако е като на телевизията, когато задават всякакви гатанки, то едва ли бих могла. На това не съм майсторка.

— На нас ни поръчаха да разберем и доложим за истинското положение в тоя... в тоя свят. Ние го обходихме цял на тази бавна машина и нашите наблюдения са точни. — Той се засмя, въздъхна дълбоко и продължи: — И е възможно да се случи да дадем неблагоприятно заключение, но това до голяма степен зависи от разговора ни с тебе. Ние се радваме, че така неочаквано се срещнахте с нас.

По-възрастният започна сериозно да я разпитва. Въпросите бяха много обикновени и мисис Крисуел отговаряше без да се замисля нито за миг. Вярва ли тя в достойнството на човека? Наистина ли войната ѝ е отвратителна? Вярва ли тя, че човек е способен да обича ближния си? Въпросите следваха един след друг. Мисис Крисуел отговаряше без да прекъсва плетенето си.

Накрая въпросите се изчерпаха, мисис Крисуел доплете своята салфетка и настъпи блажено, огряно от слънцето мълчание. Прекъсна го Йорд.

— Мога ли да взема това, майко? — попита той посочвайки салфетката.

Мисис Крисуел с радост му подаде ръкоделието си и Йорд го пъкна в друг таен джоб.

После посочи чантата на мисис Крисуел.

— Може ли да погледна, майко?

Снизходително, като на малко дете, тя му подаде чантата. Йорд я отвори и изсипа на земята между тях всичко, което имаше там. Най-отгоре бяха фотографиите на внучките на мисис Крисуел. Йорд се усмихна на хубавите детски личица. После порови в джоба си и също извади от там снимки.

— Това са моите сестрички — гордо обясни той. — Нали приличат на твоите внучки? Хайде да ги разменим! Скоро ще си бъда у дома при тях и снимките няма да ми трябват. А бих искал да взема със себе си твоите.

Мисис Крисуел пое от ръцете му снимките на неговите сестри и с удоволствие разгледа хубавите детски муцунки. Йорд все още ровеше в съдържанието на чантата. А когато тя реши да си ходи, той я помоли да му даде три илюстрирани рецепти изрязани от списание, няколко парцалчета и два бонбона.

По-възрастният, по първия знак на мисис Крисуел ѝ помогна да снесе металическата шапчица. Мисис Крисуел целуна Йорд по бузата, махна с ръка на останалите и започна да се промъква през храстите. Трябваше да се провира слепешката, очите ѝ бяха замъглени от сълзи. Момчетата така красиво ѝ изкозируваха за довиждане!

Когато мисис Крисуел се върна, във вечно невъзмутимия Кларин дом цареше страшна суматоха. Всички радиоприемници крещяха с пълна мощност. Самата Клара седеше в библиотеката и също слушаше радио. На улицата под прозореца вестникарче крещеше: „Извънредно издание!“

Тя вече искаше да се качи в стаята си, когато чу как готвачката викаше на някого:

— Казвам ти, видях със собствените си очи! Отидох да изхвърля боклука, а той тук точно над главата ми.

Мисис Крисуел се спря до стълбата, озадачена от тази паника. Тогава притича прислужницата с извънредното издание на вестника. Мисис Крисуел протегна ръка и спокойно взе листа от ръката ѝ.

— Благодаря, Надин — каза тя и се заизкачва по стълбата.

Прислужницата смаяна гледаше след нея.

Когато бабата отвори вратата на детската стая, Една и Евелин седяха на пода и си крещяха една на друга. Между тях стоеше кутия с бонбони. Замълчаваха само, за да пъхнат в устата си бонбон. Лицата и престилчиците им бяха изцапани с шоколад.

Мисис Крисуел беше щастлива: ето задача и за нея.

— Преоблечете се — поръча им — и тогава ще ви разкажа какво се случи с мен.

Зад нея момиченцата се караха и се обвиняваха във всички смъртни грехове, а тя се зае с вестника. В очите ѝ се набиха големи

заглавия:

„Загадъчно предаване прекъсва радиопрограмата на всички вълни“.

„Неизвестна жена спасява земното кълбо — казват пришълците от космоса“.

„Кулинарията, ръкоделието, домашното огнище, вярата, променят намеренията на съдиите от космоса“.

Колона по колона, целият вестник беше запълнен от такива неразбираеми глупости. Мисис Крисуел внимателно свали вестника, сложи го на масата и се върна при внучките. Трябваше да им завърже коланчетата и да им разкаже за занимателната среща.

— ... И тогава той ми даде много мили снимчици. Казваше, че са цветни. Хубавки момиченца, съвсем като Една и Евелин. Искате ли да ги видите?

Една изхленчи и сви устни. Евелин напук на сестра си веднага се показва послушна.

— Покажи — помоли тя.

Мисис Крисуел им подаде снимките и след миг момичетата се надвесиха над тях. Но изведнъж Евелин изпусна снимките, като че бяха опарили ръцете ѝ и се втренчи в баба си. А Една направи жална гримаса.

— Зелени! — задавено каза тя — Бррр! Кожата им е зелена!

— Бабо — едва ли не през сълзи каза Евелин, — тези деца са съвсем зелени, като жаби!

— Е какво пък, мили мои — разсеяно каза тя, — не е ли все едно какъв цвят имат на кожата си хората! Червени... жълти... черни... Всички сме хора. Азиатци или африканци — няма значение...

Но не беше успяла да довърши и на вратата се показва бавачката и неодобрително я погледна. Мисис Крисуел побърза да влезе в стаята си, но някаква натрапчива мисъл мъничко я тревожеше.

— Червени, жълти, бели, черни — мърмореше си тя — и рижави, но зелени...

Наистина географията винаги е била слабото ѝ място.

— Къде ли по белия свят имаше зелени хора?!

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
12/1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.